

[Chr. R. Christensen.]

paa et Overdragelsesdokument. Man maatte derefter være berettiget til at regne med, at det paa den Maade fastsatte Beløb vilde være den Pris, Lodsejerne fik udbetalt. Det var imidlertid ikke Tilfældet overalt.

Der er ved en senere Revision af disse Overenskomster, der var indgaaet under Forbehold af den danske Stats Godkendelse, sket Fradrag i Erstatningen til en Del Lodsejere. I de fleste Tilfælde har disse Fradrag kun været mindre, men i enkelte Tilfælde dog ikke helt ubetydelige, og de har haft ret generende Virkning for nogle Lodsejere. Men derimod er der øvet virkelig Uret i tre Tilfælde, hvor et Ankenævn har foretaget en ny Vurdering og fastsat en betydelig lavere Erstatning. Kommissionens Afgørelse skulde forelægges dette Nævn, som aabenbart har fundet Erstatningerne for høje, hvorefter det foretog en Slags Prøvevurdering for et stort, et mellemstort og et mindre Landbrug. De tre Landmænd, der kom ud for dette, var Proprietær Møx-Jørgensen, Vanget, hvis Erstatning nedsattes med 49 000 Kr. fra 259 000 Kr. til 210 000 Kr., Gaardejer Kjeld Rasmussen, Taarup Mark, hvis Erstatning nedsattes med 7 000 Kr. fra 77 000 Kr. til 70 000 Kr., og Husmand Niels Knudsen, Allesø, hvis Erstatning nedsattes med 6 000 Kr. fra 17 500 Kr. til 11 500 Kr. Det var herefter Meningen, at disse nye Vurderinger skulde have dannet Grundlag for Erstatningen til dem alle, men det opgav man, og man udbetalte med Undtagelse af Revisionsfradragene den fulde Erstatning til de ca. 170 Lodsejere paa Beldringe Flyveplads. Kun for de tre nævnte Tilfældes Vedkommende har man foretaget Fradraget, og hermed er der skabt et skævt Forhold mellem disse Ejendomme og samtlige andre. De paagældende Lodsejere er blevet behandlet meget uretfærdigt. Der har været talt om, at de fastsatte Erstatningsbeløb har bidraget til en midlertidig egnsvis Prisstigning paa Ejendomme, og at en mindre Erstatning delvis kunde have været opvejet af Muligheden for at købe billigere, men dette kan i hvert Fald ikke være Tilfældet, naar det kun drejer sig om tre Ejendomme.

Jeg vil derfor tillade mig at henstille til den højtærede Indenrigsminister at drage Omsorg for, at disse tre Lodsejere behandles efter samme Regler som andre, enten ved en særlig Bevilling paa Finansloven eller paa anden Maade. Det er i øvrigt mit Haab, at Forholdene maa forme sig saadan, at de tidligere Ejere, som har maattet forlade

deres Ejendomme, saa snart som muligt faar en Chance for at vende tilbage til og overtage deres gamle Ejendomme paa rimelige Vilkaar i de Tilfælde, hvor Ejendommen ikke skal anvendes til offentligt Formaal. Det er naturligt, at Udskiftning af daarligt beliggende Arealer til disse Ejendomme finder Sted og at ledigbleven Jord anvendes til Udstykning under Hensyntagen til eksisterende Bygninger. Men Grundprincippet i Behandlingen af de Folk, som har mistet deres Hjem, maa være, at der ikke gennemføres Undtagelsesforanstaltninger imod dem. Fordi Krigen har ramt dem haardere end andre, bør den danske Stat ikke behandle dem ringere, og med Hensyn til Erhvervelsen af Jord til Udstykning maa de samme Regler anvendes over for disse som over for andre Landmænd. En Række af disse har Tilbagekøbsret paa deres Ejendom, og denne maa naturligvis respekteres fuldt ud.

Et andet Forhold, jeg til sidst vil pege paa, er de Ejendomme, der midlertidig har været beslaglagt af Tyskerne mod Betaling af en vis Leje i den Tid, de har været brugt. Det drejer sig om Landbrugsarealer, om Forretningsejendomme og navnlig om Hoteller og Restaurationer, der, som det hedder, har været „taget i Brug til andet Formaal“. Erstatningsbeløbet herfor skulde betales af den danske Stat, og Vurdering har i de fleste Tilfælde eller maaske alle Tilfælde fundet Sted, men Udbetalingen af Lejebeløbene er endnu langt tilbage.

Kort efter Besættelsens Ophør rejste jeg Sagen over for den daværende Indenrigsminister, den højtærede Statsminister, idet jeg henstillede til ham at udvirke, at Sagen fremmedes, og at Pengene kunde betales inden Juni Termin. Forholdet er nemlig det, at det i nogle Tilfælde drejer sig om meget gamle Tilgodehavender, og jeg kender Eksempler paa Folk, der har maattet undvære deres normale Indtægtskilder i indtil et Par Aar uden at faa Erstatning, men derimod har maattet fortsætte med at betale ikke alene Renter og Afgifter, ogsaa Skatter. Disse Folk er efterhaanden kommet ud for store økonomiske Vanskeligheder, og det er helt urimeligt, at Staten ikke forlængst har bragt sine Forpligtelser her i Orden.

Haabet om, at Erstatningsbeløbene vilde blive udbetalt til Sommerterminen, blev i de mange Tilfælde sørgelig skuffet. I de senere Uger er der ganske vist udbetalt en Del Penge, men endnu er der en hel Del Tilfælde, hvor man ikke har faaet en rød Øre. Vi staar atter foran en Termin, og nye Vanskeligheder vil melde sig. For at